

Audiència. Sant Pau i els Apòstols

Benet XVI parla de la relació entre sant Pau i els Apòstols en l'audiència de dimecres 24 de setembre de 2008.

11/10/2008

Estimats germans i germanes,

Avui vull parlar sobre la relació entre sant Pau i els Apòstols que l'havien precedit en el seguiment de Jesús.

Aquestes relacions van estar sempre marcades per un respecte profund i per la franquesa que en sant Pau

derivava de la defensa de la veritat de l'Evangelí. Tot i que era pràcticament contemporani de Jesús de Natzaret, mai no va tenir l'oportunitat de trobar-se amb ell durant la seva vida pública. Per això, després de quedar enlluernat en el camí de Damasc, va sentir la necessitat de consultar els primers deixebles del Mestre, que ell havia escollit perquè portessin el seu Evangelí fins als confins de la terra.

En la carta als Gàlates sant Pau elabora un important informe sobre els contactes mantinguts amb alguns dels Dotze: sobretot amb Pere, que havia estat elegit com Kefas, paraula aramea que significa roca, sobre la qual s'estava edificant l'Església (cf. Ga 1, 18); amb Jaume, "el germà del Senyor" (cf. Ga 1, 19); i amb Joan (cf. Ga 2, 9): sant Pau no dubta a reconèixer-los com "les columnes" de l'Església. Particularment significativa és la

trobada amb Kephas (Pere), que va tenir lloc a Jerusalem: sant Pau va romandre amb ell quinze dies per a "consultar-lo" (cf. Ga 1, 19), és a dir, per informar-se sobre la vida terrenal del Ressuscitat, que l'havia "atrapat" en el camí de Damasc i li estava canviant la vida de manera radical: de perseguidor de l'Església de Déu s'havia transformat en evangelitzador de la fe en el Messies crucificat i Fill de Déu que en el passat havia intentat destruir (cf. Ja 1, 23).

Quin tipus d'informació sobre Jesucrist va obtenir sant Pau en els tres anys successius a la trobada de Damasc? En la primera carta als Corintis podem trobar dos passatges que sant Pau havia conegut a Jerusalem i que ja havien estat formulats com a elements centrals de la tradició cristiana, una tradició constitutiva. Ell els transmet verbalment tal com els havia rebut,

amb una fórmula molt solemne: "Us transmeto allò que a la vegada jo vaig rebre". Insisteix, per tant, en la fidelitat a quant ell mateix havia rebut i que transmet fidelment als nous cristians. Són elements constitutius i concerneixen a l'Eucaristia i a la Resurrecció; es tracta de textos ja formulats en els anys trenta. Així arribem a la mort, sepultura al si de la terra i a la resurrecció de Jesús (cf. 1 Co 15, 3-4).

Prenguem ambdós textos: les paraules de Jesús en l'Última Cena (cf. 1 Co 11, 23-25) són realment per a sant Pau el centre de la vida de l'Església: l'Església s'edifica a partir d'aquest centre, arribant a ésser així ella mateixa. A més d'aquest centre eucarístic, del que torna a néixer sempre l'Església —també per a tota la teologia de sant Pau, per a tot el seu pensament—, aquestes paraules van tenir un notable impacte sobre la relació personal de sant Pau amb

Jesús. D'una banda, testimonien que l'Eucaristia il·lumina la maledicció de la creu, convertint-la en benedicció (cf. Ga 3, 13-14); i d'una altra, expliquen l'abast de la mateixa mort i resurrecció de Jesús. En les cartes el "per vosaltres" de la institució esdevé un "per mi" (Ga 2, 20) — personalitzant, sabent que en aquest "vosaltres" ell mateix era conegut i estimat per Jesús— i, d'altra banda, en "per a tothom" (2 CO 5, 14); aquest "per vosaltres" esdevé un "per mi" i "per l'Església" (Ef. 5, 25), és a dir, també "per tothom" del sacrifici expiatori de la creu (cf. Rm 3, 25). Per l'Eucaristia i en l'Eucaristia l'Església s'edifica i es reconeix com "Cos de Crist" (1 Co 12, 27), nodrit cada dia per la força de l'Esperit del Ressuscitat.

L'altre text, sobre la Resurrecció, ens transmet novament la mateixa fórmula de fidelitat. Sant Pau escriu: "Us vaig transmetre, en primer lloc

allò que a la meva vegada vaig rebre: que Crist va morir pels nostres pecats, segons les Escriptures; que va ser sepultat i que va ressuscitar al tercer dia, segons les Escriptures; que es va aparèixer a Cefas i després als Dotze" (1 Co 15, 3-5). També en aquesta tradició transmesa a sant Pau torna a aparèixer l'expressió "pels nostres pecats", que subratlla l'entrega de Jesús al Pare per alliberar-nos del pecat i de la mort. D'aquest lliurament sant Pau treu les expressions més commovedores i fascinants de la nostra relació amb Crist: "A qui no va conèixer el pecat, Déu el va fer pecat per nosaltres, perquè vinguéssim a ser justícia de Déu en ell" (2 Co 5, 21); "Coneixeu la generositat de nostre Senyor Jesucrist, el qual, sent ric, per vosaltres es va fer pobre, a fi que us enriquíssiu amb la seva pobresa" (2 Co 8, 9). Paga la pena recordar el Comentari amb què Martí Luter, llavors monjo agustí, acompanyava

aquestes expressions paradoxals de sant Pau: "Aquest és el grandios misteri de la gràcia divina cap als pecadors: per un admirable intercanvi, els nostres pecats ja no són els nostres, sinó de Crist; i la justícia de Crist ja no és de Crist, sinó la nostra" (Comentari als Salms, de 1513-1515). I així som salvats.

En el kerygma (anunci) original, transmès de boca a orella, mereix assenyalar-se l'ús del verb "ha ressuscitat", en comptes de "va ser ressuscitat", que hauria estat més lògic utilitzar, en continuïtat amb el "va morir" i "va ser sepultat". La forma verbal "ha ressuscitat" va ser triada per subratllar que la resurrecció de Crist influeix fins al present de l'existència dels creients: podem traduir-ho per "ha ressuscitat i segueix viu" en l'Eucaristia i a l'Església. Així totes les Escripures donen testimoni de la mort i la resurrecció de Crist, perquè —com

va escriure Hug de Sant Víctor—
"tota la divina Escripura constitueix
un únic llibre, i aquest únic llibre és
Crist, perquè tota l'Escripura parla
de Crist i té en Crist el seu
compliment" (De arca Noe, 2, 8). Si
sant Ambròs de Milà va poder dir
que "en l'Escripura llegim Crist", és
perquè l'Església dels orígens va
llegir totes les Escripures d'Israel
partint de Crist i tornant a ell.

L'enumeració de les aparicions del
Ressuscitat a Cefas, als Dotze, a més
de cinc-cents germans, i a Jaume es
tanca amb la referència a l'aparició
personal que va rebre sant Pau en el
camí de Damasc: "I en últim terme
se'm va aparèixer també a mi, com a
un abortiu" (1 Co 15, 8). Atès que ell
havia perseguit l'Església de Déu, en
aquesta confessió expressa la seva
indignitat de ser considerat apòstol al
mateix nivell que aquells que li han
precedit: però la gràcia de Déu no va
ser estèril en ell (cf. 1 Co 15, 10). Per

tant, l'actuació prepotent de la gràcia divina uneix sant Pau amb els primers testimonis de la resurrecció de Crist: "Tant ells com jo això és el que prediquem; això és el que heu cregut" (1 Co 15, 11). És important la identitat i la unicitat de l'anunci de l'Evangelí: tant ells com jo prediquem la mateixa fe, el mateix Evangelí de Jesucrist mort i ressuscitat, que es lliura en la Santíssima Eucaristia.

La importància que sant Pau confereix a la Tradició viva de l'Església, que transmet a les seves comunitats, palesa com d'equivocada és la idea dels qui afirmen que va ser sant Pau qui va inventar el cristianisme: abans de proclamar l'evangelí de Jesucrist, el seu Senyor, es va trobar amb ell en el camí de Damasc i el va freqüentar a l'Església, observant la seva vida en els Dotze i en aquells que l'havien seguit pels camins de la Galilea. En

les catequesis properes tindrem l'oportunitat d'aprofundir en les contribucions que sant Pau va fer a l'Església dels orígens; però la missió que va rebre del Ressuscitat amb vista a l'evangelització dels gentils necessita ser confirmada i garantida per aquells que li van donar a ell i a Bernabé la mà dreta com a senyal d'aprovació del seu apostolat i de la seva evangelització, així com d'acollida en l'única comunió de l'Església de Crist (cf. Ga 2, 9).

Hom comprèn llavors que l'expressió: "Si vam conèixer Crist segons la carn" (2 Co 5, 16) no significa que la seva existència terrenal tingui poca importància per a la nostra maduració en la fe, sinó que des del moment de la Resurrecció canvia la nostra forma de relacionar-nos amb ell. Ell és, al mateix temps, el Fill de Déu, "nascut del llinatge de David segons la carn, constituït Fill de Déu de poder,

segons l'esperit de santedat, per la seva resurrecció d'entre els morts", com recorda sant Pau al principi de la carta als Romans (Rm 1, 3-4).

Com més tractem de seguir les empremtes de Jesús de Natzaret pels camins de la Galilea, tant més podem comprendre que ell va assumir la nostra humanitat, compartint-la en tot, excepte en el pecat. La nostra fe no neix d'un mite ni d'una idea, sinó de la trobada amb el Ressuscitat, en la vida de l'Església.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-sant-pau-i-els-apostols/> (28/03/2026)